Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Bech, Bodil.; Bodil Bech.
Titel | Title:	Vi der ejer Natten : Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Gyldendal, 1934
Fysiske størrelse | Physical extent:	67 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

BODIL BECH

VI DER EJER NATTEN

1934

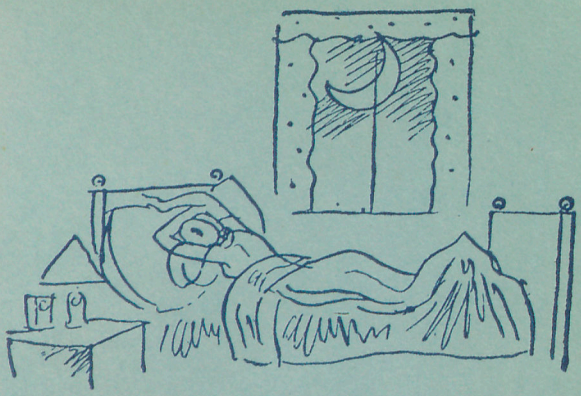
53-201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 042600

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BODIL BECH

VI DER EJER NATTEN

DIGTE

1934 4109

GYLDENDAL

VI DER EJER NATTEN

BODIL BECH

VI DER EJER NATTEN

DIGTE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN - MCMXXXIV

COPYRIGHT 1934 BY BODIL BECH

—

OMSLAGSTEGNING AF AXEL NYGAARD

—

OPLAG: 500 EKSEMPLARER

—

PRINTED IN DENMARK
GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KØBENHAVN

INDHOLD

PIGE

	Side
Pige	9
Før	11
I Halvsøvne	13
Vente — vente — — —	14
April	17
Fyn	18
Grille	19
Skriget	20
Hvis	22
Billedet	25
Slut	28

GUDINDE

Røgelse	31
Lænken	33
Afgud	35
Uopnaaeligt	37
Brombær	38
Skæbnebaner	39
Hjertets Fange	40
Drømmebørn	42

KVINDE

	Side
Paa Vinhuset	45
Den enes Død — —	46
Nordisk Vinter	49
Gold Kvinde	50
Gift Kvinde	52
Ung Veninde	54
Jødinde	55
Dagens Cirkel	57
Maj	59
Dengang	61
Tomme Stuer	63
Ophør	65
Fyrretræet	67
Kommer der en Fugl — --	68

PIGE

PIGE

Jeg kan ikke sove ind for Glæde
i min Seng jeg hviler — smiler —
Maanestraalen pusler i mit Kammer

Du der gav mig Vennehaand i Aften
kaldte mig din Søster
ser du ogsaa Maaneskyen jage
under Himmelkuplen?

Dybt jeg drager Vejret
jeg er bristefuld af Glæde
— er du fjernt
er du mig nær dog
i mit Hjerte nu du lever

Jeg vil hviske til min Hovedpude
tusind Gange at jeg elsker dig
dunke Puden — true — græde —
nynne fint i Natten — —

Hvor skal jeg faa Luft for Glæden?
skal jeg hoppe ud af Sengen?
skal jeg danse om paa bare Fødder?
knipse Kys til Maanen?
knæle — bede?
ringe til Paris?
drikke Vin indtil jeg dejser?
skrive lange Digte?

Tusind Gange vil dit Navn jeg skrive!
— gir det heller ikke Ro nok
vil jeg kysse disse tusind Navne
kysse Haand og Pen der skrev dem
— jeg blir gal af Glæde

FØR

Naar du er i min Stue
er Luften flydende Lys
det er de blide Smil
vore ustandselige Smil
der strømmer fra Hjerterne
fra de sænkede Øjenlaag
fra vore milde forstummede Munde
alle disse blide hvide Smil
der fylder Luften i min Stue

Hver Ting man gør
blir aandeløst betydningsfuld:
at høre Urets Tiktak
at stirre ind i Lysets Flakken
at komme Sukker i din The

du tænder Cigaret for mig med dine lange Fingre
at skubbe til en Stol
at sige Ja og Nej og trække Vejret sammen
saa dybt betydningsfuldt det er
blot det *at være*

Og hver en Celle i Ens Krop
og hver en Fuge i Ens Sjæl
er polstrede og rosenrøde
er bristefærdigt spændt

Naar du er i min Stue
er Nuet Evighed
og du og jeg
to tunge Neg der segner

I HALVSØVNE

Sommernat paa Altanen
Kastanjens grønne Fingre spiller i Vinden
en overflødig Latter raa fra Struben
slaar op mod den blaasorte forundrede Himmel
Togene mumler over Skinnerne
den røde Søjle flimrer med stumme Dampe om sig
Løven vaander sig bag Søndermarken
Gud den underfulde sender mig Søvnen

VENTE — VENTE — — —

Trin paa Trappen
Mandetrin
er det ham der kommer?
første Sal
anden Sal
Nøgler klirrer
Døre smækkes
— det var ikke ham

Trin paa Trappen
Mandetrin
er det ham nu?
første Sal
anden Sal
tredie Sal
Frydeskrig af Barnestemmer
Mandemumlen — Kvindekvidder
lyse Stemmer bliver borte bag en lukket Dør

Trin paa Trappen
Mandetrin igen
atter ikke ham

Trin paa Trappen
Trin paa Trappen
Time efter Time
Kirkeuret mjaver klager hvert Kvarter
Hjertet tappes knuges –
Kinden bliver bleg

Timer gaar — Dage gaar
Nætter svinder hen
Tirsdag Onsdag Torsdag Fredag
stadig ikke ham

Lørdag Aften
Trin paa Trappen
Mandetrin
nej det kan vel ikke være ham?
Klokken ringer
Gud i Himlen
er det ham?

Det *er* ham
det *er* ham
der i Dørens Ramme staar han

Ganske lillebitte
svag og stille blir man
svinder hen
og svinder ind
og bliver gemt
og bliver tryg
gemt hos noget
der er stort og varmt og stærkt
og som hvisker: Kære — kære —
ikke være vred — — —

APRIL

En blaaøjet Pigelil er du
en Drengepige med smalle Skuldre
med gult Haar der flyver i den salte Blæst
du smiler gennem Taarer
du er fuld af Nykker og kyske Kærtegn
du er Solens unge Datter
du er Blæstens Dansepige
og de bløde Foraarsbygers lille Veninde

FYN

Runde var Bankerne
hvor min Fars Heste græssed
blaablank Aaen
som Himlen hviled i
i min Mors Kaalhave
hang Humlen til Høst-Øl

Paa den søde Ø
kyssed Solen mig æblerund
fuld af Safter —
lykkesvanger modnedes jeg
hægtet Arm i Arm
med andre fynske Piger
dem der latterstolt bekender:
Natten er vor egen

GRILLE

Jeg gaar rundt blændet
og skimter Verden
gennem et Slør
jeg er ikke længer paa Jorden —
naar jeg gør et Hop —
forlader jeg Kloden —
jeg vil forloves med en Flyver
og snurre opad
i det uendelige vandblaa
eller maaske hellere
ligge med ham i Græsset
og flette mine Fingre
i hans danske Haar
og se vore sammenslyngede Sjæle
duve sagte gennem Æteren
paa en blegrød Dynesky

SKRIGET

Der er et stort Skrig inde i mig
det vil frem
men jeg lukker Læberne til
og smiler som en Dame

Det store Skrig er som et Sværd i mit Indre
staalblankt spidst bøjeligt
det borer sig i Hjertet
stryger mig op i Struben
det vil ud i Verden
op mod Nattehimlen som en Guldraket

Hvis jeg skreg nu
lange gule Skrig
og det saa atter blev stille
og jeg stod kortaandet og saa ud i Stjernenatten
ud i den store sovende Gaard

og Lys blev tændt her og der
og Folk stod som Silhuetter i Vinduerne
og nogle lænede sig ud og snakkede sammen
— hvis jeg nu skreg — —

Herre min Gud
hvorfor er der dette store Skrig i mit Indre
hvorfor ædes mine Indvolde op af Sorg
Herre min Gud

Jeg vil gemme mig hen som et lille Barn
den gamle Drøm fra Biblen er over mig
jeg vil hvile i Abrahams Skød

Mildt mildt blir det
Søvn og røde Kinder
Tryghed
intet gøre
ikke tænke
bare vente
bare vide
alting bliver gjort paa bedste Maade

HVIS

Jeg ligger stille i Sommernatten
med Hænderne foldet over Brystet
jeg kan føle mit Hjerte
jeg lever endnu
mit Ansigt er vendt mod det turkisgrønne Loft
hvor en forvreden Tegning af Vinduet
spøger og aander i blegt Lysflimmer
hvergang Buelampen dernede
duver mellem Kastanjebladene

Hvis hans Nøgle nu sneg sig ind i Døren
uhørlig for andre end mig
som dengang
hvis han skramled sagte med Bøjler og Knager
og sagde rustent og dybt Godaften
som dengang

saa sank jeg atter
og sank
og sank
i Sødme og Svimlen
og hviled længe
tung og tavs
paa Bunden af bleggraa Taage —
hvor forvirrende sødt
at du atter var hos mig
og pusled i Stuen derinde

Hvorfor har jeg begge to Nøgler til Døren nu?
hvorfor ligger jeg stille og klarhjernet
og ser op i Loftet?
hvorfor tar jeg ikke Telefonen
og sender en Kile ind i hans Bevidsthed?
er han ene — er de to?
har han Nøglen til en andens Dør nu?

Jeg ligger stille i Sommernatten
med Hænderne foldet over Brystet
jeg kan føle mit Hjerte
jeg lever endnu

Hvis du kom nu
store Himmel kom nu!
hvis du kyssed mine Hænder
først den ene saa den anden
kyssed Panden Øjenlaag og Haaret
aanded varmt paa mine Læber
hvis du
hvis du
store Himmel hvis du
alt som dengang — — —

BILLEDET

Hvor skal jeg faa Luft for Længslen?
aa jeg sprænges aa jeg brister
og en Uro som et Stormvejr
sønderslider Hjertet Hjernen

Skal jeg synge Klagesange?
skal jeg græde grave Hovedet i Puden?
skal jeg jage ud paa Gaden?
sætte højre foran venstre
sætte venstre foran højre
gaa som en mekanisk Dukke
ingen se og intet høre?
bare føle kolde Fliser mod min Fodsaal —

Og jeg gaar og gaar i haarde Gader
graa uvirkelige stryger Skikkelser forbi mig
alt er koldt og fjernt og uden Øjne

intet er mig nær i Gadekløften
uden Billedet af denne ene
kære ene som jeg elsker

Kære eneste alene
hvisker jeg til Billedet der foran
kan du høre hvad mit Hjerte hvisker?
ved du mine Hænder dirrer?
de vil glatte dine Rynker
ved du mine Læber brænder?
ved du mine Øjne er som Stjerner der vil møde
Stjerner?

Pusleblød blir Aftenluften
og den dufter blidt af Vin Parfume Frugt og
Cigaretrøg

Kære eneste alene
du er hos mig
jeg kan lugte Huden Haaret
og vi hvisker blødt fortroligt
og vi smiler gyldent sejrrigt

Jeg er ikke længer ene
jeg har skabt dit Billed af mit Længselshjerte
og jeg vandrer frem i Natten
gennem Vintergader lange mange
uden Standsning uden Ophør
følgende dit lyse Billed

S L U T

Mine Læber har ikke flere Ord
mine Øjne ikke flere Taarer
du lever som en smertende Klump i mit Hjerte
jeg sidder hen med tørre Øjne i Blæsten
og stirrer ud i Synsranden
lader blot Tiden gaa

GUDINDE

RØGELSE

Jeg er Ildpigen
hør jeg beder

Gud Evighedskraft i hvem vi alle hviler
hjælp du min Aand
vidtfavnende at lodde dybt og stige

Gud giv mig Kraft at lyse Vej for Mennesker
alle smaa Væsners store Søster vil jeg være
lad Dyrene komme til mig og Himlens vilde Fugle

Gud giv mig Lov at blive en Mands elskede Kvinde
min Favn er en sødmefyldt Grube rede til Elskeren
min Mund en bristet Rose

han der begærer mig sky som en Hjort fra Skovene
hans rene unge Vildskab lad den bestorme mig

Hør mine Bønner
jeg er jo Ildpigen Gud
Ild af din Ild

LÆNKEN

Hvor din lette Fodsaal træder
bliver Jorden hellig for mig

Jeg kan klatre op paa Bjergets Toppe
jeg kan skjule mig i dunkle Skove
flygte til en Ødemark af Glimmersne
alting er det dog forgæves
ingen Flugt kan bryde Lænken
jeg er bundet til dig
jeg er din

Jeg kan hæve mig i Vælde
hente Ild og Blomster ned fra Himlen
lyne farefuldt af Druesaft og Sødme

alting er det dog forgæves
se jeg knæler ned i Støvet
se jeg breder ud mit Purpurklæde
Ild og Blomster Druesaft og Sødme
alt er dit

AFGUD

Som en Spaane foran Ilden
krummer jeg mig smertehærget
for det Flammebaal han tændte
men forlod for andre Arme
jeg er lænket til den Støtte
som jeg formed i hans Billed:
hjortelet med Hovedet tilbagebøjet
uvejrssvanger Brunst paa aandeløse Læber

Sortblaa Nattehimmel
Sitterstjerner
milde Maanemoder mellem Skyer
løs min Lænke
løft mig mod den store Kuppel
lad mig svaje
i de svale Pust fra Evighedens Himle

Men naar Ilden kun er Ulm og Aske
lad saa Gudestøtten
skabt i Ler af mine svage Hænder
hærdet i det Flammebaal han tændte
staa i Ørknen under Stjerner
Barn af ham og mig

UOPNAAELIGT

Min Sjæl skriger af Længsel
mine Læber vil væde din elastiske Hud med hede Kys
men de maa ikke

Det er ikke mine Læbers Kys din unge Krop begærer
det er en andens
en andens uopnaaelige Regn af Kys den begærer

Mine Læber attraar at dække alt det der er dig
med et Blomstertæppe af Kys
men de maa ikke

Saa i Stedet smiler de smaa ligeglade Smil
og ikke engang du ved
at min Sjæl skriger af Længsel

BROMBÆR

Sortgrønne Blade som Solen hopper i
min Ryg hviler mod et Stenhegn
blanke Brombær hænger over mit Hoved
dine bittesmaa Brystvorter er som sortebrune
Brombær
en sort Slange rejser sig spillende i Græsset
jeg nipper af de sortebrune Brombær

SKÆBNEBANER

Hvorfor kom du unge Broder
kom du for at blive hos mig
eller vil du atter vandre videre
fjernt fra mig ad nye Skæbnebaner
skal mit Hjerte
nu et svulmende og klartrødt Sommerbær
dirrende i Solens Favntag
skal det Hjerte gennembores flænses
af de gule Smertensknive
skal det krympe sig i Afskedsvé
eller skal det stadigt aa ufatteligt
have Lov som nu at aande lykketungt og lue
hvorfor kom du
sig mig ved du selv det Broder
kom du for at blive hos mig

HJERTETS FANGE

Min Sjæl bruser
mit Hjerte er fuldt indtil Sprængning
men det maa ikke briste
dets Mure maa skjule det røde det hede
der er min Følelse for dig min Elskede —
som en letlemmet Hjort er du —
aa dine Øjenbryn
jeg vil nippe dem med mine Tænder
aa disse taageslørede Øjne
jeg vil se ind i dem længe
jeg vil lukke dem og kysse dine Øjenlaag
dine tørre altfor tørre Læber
vil jeg kysse røde skinnende af Saft
af din og min Livsens Saft
din Tunge vil jeg mærke
som en lille forsigtig Slange i min Mund

Aa min unge Elskede
hvorfor kan jeg ikke tage dit Hoved mellem mine
Hænder
og puste mine Ord sagte som en Nattevind
henover dit saa tilbedte Ansigt
Herre min Gud
hvis jeg længe længe
gemmer min sviende Længsel
som en stakkels Fange i mit Hjerte
kommer saa den Dag
kommer saa den gyldne Aften
hvor min unge Elskede knæler for mig
og gemmer sit sorte Hoved i mit Skød?

DRØMMEBØRN

Som sorte Solsikker staar dine smaa Børn omkring
mit Leje
med Ibenholts-Glorier om de gyldne Ansigter
de taageslørede Øjne ser fløjlsbrunt og forsigtigt
paa mig

deres Øjne spørger
hvad spørger de om?
beder de deres Moder om Mad?
vil de suge Livsens Kundskab fra denne
monumentale hvilende Moder?
musestille med sagte smilende Munde
med hemmelighedsfulde myge Næsebor
staar de som en Vagt et Hegn omkring mit Leje
og den mindste Sorteblomst
holder jeg krystet i Armen
og jeg trykker mine Læber lykkedrukken men
forsigtigt aa forsigtigt
mod hans bitte dunetbløde Kinder

KVINDE

PAA VINHUSET

Ak vidste vidste I
som jeg skimter smilende til mig gennem
Cigarettaagen
at en Kvindes arme gennemstukne Hjerte
forbløder for Øjnene af jer?
hvorfor er I saa blinde saa dumme?
aa trøsterigt er det
at skylle den røde Vin ned
og bare skimte Verden gennem min bedøvede
Hjernes Brudeslør
hvorfor dette besynderlige Ord Brudeslør?
aa min unge Elskede gifter sig
maaske i denne Nat maaske i Morgen Nat
med en tynd bararmet Pige
der bærer en Hjælm af sort Haar
presset ned over sit unge fnisende Hoved
Skaal kære Død!

DEN ENES DØD — —

Naar man i mange Aar har været dyrket af en Mand
og man Nat efter Nat har sovet sammen
som to Zigzag i samme store Seng
efter først at have pustet Godnat til hinanden
saa er det noget Ens Hjerte slet ikke kan fatte
at man nu sidder hen forladt i de samme Stuer
ser ud over Majmaaneds søde og frodige Grønne
og ved
at et Sted nordude under den spøgelsegraa
Aftenhimmel
hvor Lyn paa Lyn hvisler ned i Zigzag
holder Ens Elskede Bryllupsnat med den anden

Nu hænger han Tøjet sirligt over Stolen
nu kommer han hen til hende med Hovedet ømt
paa Skraa

nu siger han det
nu det
nu det
og saa om en Stund sidder han paa Hug i Sengen
og ser forladt ud af Øjnene
og klør sig lattervækkende tankeløst i Haaret
nu lægger han sig i Zigzag
nu puster han hende et stille Godnat ned i Haaret
og holder hendes Haand under Dynen
saa sover de trætte ind
mens Tordenskyllen synger i Tagrenderne

Eller mon hans Hjerne dunkelt besøges af en Tanke
om hende der nu sidder forladt i deres Stuer
og dryp dryp græder nedover en lille forskrækket
Hund
der slikker sin Mor varmt og hastigt paa Næsen

To Zigzag i en stor Seng
mange Zigzag nedover en spøgelsegraa Aftenhimmel
og ned i den regnvaade Majseng

Hvorfor kommer der ikke et Lyn hastigt
og farer gennem den Elskede og hende
saa de endnu i Nat kan hvile sammen
som to Zigzag i samme store Kiste?

•

Livet er ikke grinagtigt nok

NORDISK VINTER

I det sorte Vintermørke
ligger de store Byer hen
som Grotter fyldte af mangefarvede Lys —
naar Tusmørket kommer
springer Menneskenes Ildtræer ud
Ildblomster gror i alle Gaderne —

Vi vil gaa i forgyldte Koncertsale
og høre Orkestrets Græshoppesang
vi vil lytte til det store Ha! i Teaterrummet
vi vil sidde kjoleklædte i Revyernes Parket
og se Korpigerne svinge med de rosenrøde Ben
vi vil samles otte Tusind Mand i en Hal
for at se to Mænd slaas under Projektørernes Lys
vi vil gaa til Karneval syngende
med Hattene paa Sned
og med Vinens flammegule Sole i vore Hjerner — —

GOLD KVINDE

En Digter forlades af sin Elskede
og hver en Gang hans Hjerte krymper sig
springer et Digt frem
et straalende og varigt Klenodie
og han blusser op i Glæde
over det skønne der er bleven til

En Elskerinde forlades af sin Elskede
hun holder hans nyfødte Barn i sine Arme
hun ænser det først ikke
hendes Øjne er blændede af Taarer
men saa skinner Barnet
og Moderen ser det og smiler

Men jeg — naar jeg græder —
blir kun vaad af mine arme Taarer

jeg er hverken Digter eller Elskerinde
der er hverken Digte
eller et nyt lille Væsen
i mine trætte Hænder

GIFT KVINDE

Er det min dybe Lidenskab
der faar dig til at begære en anden?
Kan din Drengesjæl ikke taale
at min Følelse bestandigt
med utalte Ord
svøber sig om dig som et blødt Klæde?
din Sjæl er en Jægersjæl
og jeg det længe kendte Bytte

Mit arme Hjerte
luk dig som et Fængsel om min Følelse
min Mund bæv ikke i dine Vige
men smil fripostigt
mine Øjne skjul jeres Taarer
og se skalkagtige ud

Mine Veje skal være ukendte for ham
skønne Klæder vil jeg bære
jeg vil smyge Kaaben om mig
jeg vil sige let Farvel
og liste ud i Natten
jeg vil drikke
jeg vil glemme
jeg vil le til andre
naar jeg atter kommer hjem
skal jeg lugte stærkt og sødt
af andre Mænds Tobak

Hvorfor dette? hvorfor dette?
aa min Elskede
hvorfor er dette hvide Ark Papir
det eneste der skal kende min Sjæl?

UNG VENINDE

Angst er dit Blik i Skumringen
graadgrim din Mund
bag dit unge bøjede Hoved
luer en guldflammet Himmel
sagte drypper forsagte Ord
over de flettede Hænder
du spørger forvirret
hvorfor dog hvorfor
jeg stryger Kinden
jeg stryger Haaret
der laaner Guld
fra Himmelbranden
du er jo ung endnu
du er jo saa ung endnu
og mange Slør skal løftes
før du kan se

JØDINDE

Mit Blod drømmer — —

i røde Floder gaar det tyst i dunkle Gange —
om Lys der flakker drømmer det
om krumme Fuglefingre
som Guldet glider gennem
som Æggeblommer rødt
og rødt som Sol der synker

Mit Blod drømmer — —

om Bøger drømmer det
uendeligt i Rækker
en buet Pande bøjet ned
mod Bogen under Lampeskær
hvid Ild der dirrer staar om Panden

Mit Blod drømmer — —

om Guld og Cedertræ
om Ibenholt og matte Perler
om Gedemælk og Honning
og vinrødt Draperi om gyldne Hofter
om skønne Søstre ved de Bjerge der er blaa —
som Sværd staar Solens Guld ned mod jer Søstre
og Baalets Flammer rejser sine Spyd for jeres Fødder
I løfter Armene bag stejle Nakker
og drømmer ud mod Horizontens Dis

Mit Blod drømmer — —

om Rachel der er solvarm moden
om Jakob der har kæmpet haabet
og faaet Lea først
saa atter kæmpet ventet
nu staar hun Rachel ved den klare Brønd
og læsker den der beder
og Aftensolen breder Lys
paa tænksom Pande og i Haarets Floder

Mit Blod drømmer — —

DAGENS CIRKEL

Hver Morgen vaagner jeg op
kampberedt og stærk
og møder den nye Dag med nye Haab
jeg jager Søvnens sidste Slør paa Flugt
med brunsort Kaffe og en Morgensang
og krummer Brød til Fuglene
der muntert fordringsfulde venter paa Altanen
saa tar jeg Plads ved Skrivebordet
med rynked Bryn — en lang Tot Haar ned mod
Maskinen
og klaprer løs — en Sky af Sølvlyd staar i Vejret
det er min Tankes Flugt
sat om i det haandgribelige

Og Dagen gaar med vælig Kamp med Stoffet
til Mørket sænkes over Byen
det var den Stund du plejede at komme

og drikke The i gustent Skær fra Lysets Flamme
da blir jeg lutter Øre
da blir jeg lutter Hjertevé
da visner jeg
og Tiden drypper spidst og gult
sin bitre Gift imod mit Hjerte —
igen en Dag med skuffet Haab
han kommer ikke kommer ikke —

Saa er det Dagens sidste Stund
jeg knæler ned og beder
om Kraft og smuk Taalmodighed
om Evne til at fatte Skæbnens Mening
saa lægger jeg min Kind mod Puden taarevædet

Hver Morgen vaagner jeg op
kampberedt og stærk
beredt til Glæden
hver Kvæld naar Mørket sænkes over Byen
tappes jeg for min Livsens Kraft
og visner

MAJ

I den dunkle Æblelund
hvor forvredne Stammer
tegner sig mod Skumringsmulmet
sidder jeg fortabt alene
paa en vindskæv Havebænk
hører hvor min gamle Hund
pusler mellem Mos og Blade
mindes Tornerosehaven
hvor vi boede dengang du og jeg
og naar Natten kom som nu
gik vi om i Havens Gange
under Æbletræer der dryssed —
og med Æblesne i Haaret
og med Kyssen og med Hvisken
stænged vi de gamle Skodder
og krøb sammen
ind i Himmelsengens Mørke

Kirkeuret kløver sprukkent
og forsigtigt Luften nu som dengang —
mildt som Majnat vederkvægende
væder varme Taarer mine Kinder —
under Maanens Sølvsegl
dykker jeg mit vaade Ansigt
ned i Æbletræets Blomsteraasyn
som jeg kysser længe længe

DENGANG

En sort Kat smutter op ad en Havegang
det var her du boede
dengang vi traf hinanden
i vor store Ungdom —
der er Maanepletter paa Stakittet
der har ogsaa været Maanepletter dengang
naar du vendte hjem fra hende
der var din

Jeg ser dig mellem Havegangens Hække
dine Hænders lade Dansen
de berømte Stjerneøjne
Smilets gule Spillen

Nej det er jo den feterte
Sjælesanger af Guds Naade!

han der dengang gik i disse Havegange
var en ung Dreng
bleg og brændende
oftest med en Bog i Haanden

Under Hyld Jasmin vi kyssed rødt og længe
skjult i Sommernattens varme Mulm og Krydderlugte

TOMME STUER

Længslen gnaver i mit Hjerte –
hvorfor rejste du din Vej?
hvorfor er der aa saa dødsenstavst omkring mig?
gennem Dørens Sprækker klager Vinden tuder hyler —
gaar der ogsaa store Storme over Jylland?
basker Vinden i din Regnvejrsfrakke
pisker salte Taarer i dit Øje?
eller sidder du i lunt Lag
ler og skaaler snakker blinker
og gir arme Tiggere en Skilling
„for vi er saa lykkelige?"
eller er du stivnet standset
— dine Øjne ruger ofte —
føler undrende og frihedstrodsig

Tankerne imod mig flagre?
Længslen gnaver sprænger Hjertet
lad mig leve i din Nærhed
jeg vil give netop hvad du vil og intet kræve

OPHØR

Jeg vil ikke blive ved at leve

Jeg vil ikke blive ved at tjene Penge
tjene Penge bare for at leve
leve bare for at længes
sønderslides
græde

Jeg vil ikke dræbe Kroppen
som Gud gav mig
jeg vil bare holde op
at tjene Penge for at leve

Jeg vil sætte mig i Toget
jeg vil bruse ud i Sommernatten
bruse rase stadigt nordpaa

op i store stille Vidder
op hvor Nætterne er perleblege
og hvor ingen Fødder træder
og hvor ingen Stemmer længer høres

Dér med Ryggen mod et Sangtræ
stort og favnende i al sin Grønhed
vil jeg sidde ganske stille ganske ene
indtil alting hører op

Lade Blikket gaa mod Himlens Stjerner
samme Stjerner som nu funkler i hans unge Øjne
lade Blikket gaa mod Maanen
samme Maane som nu sniger puslehvid sig i hans
Kammer
lægger Sølvglans over Sengen
over Kinden
over Haaret

— — —

Til min Krop er segnet over Træets Rødder
vil jeg spinde mine Tanker om ham
ind i Træets store alvorsfulde Salme

FYRRETRÆET

Jeg er et grønt Spiger
i Jordens roterende Kugle
jeg svinger gennem Nat og Dag
og gennem Aarets Tider
Æterfingre reder mit filtrede Haar
jeg rider under Solen

Jeg er Sangtræet
hør mine dybe Toner
de er skabt af de vældige Storme
der gungrer gennem mig
og naar Solilden stille luende
buer sig henover mig
de er blevet til
under isblaa majestætiske Nætter

Jeg er et grønt Spiger
i Jordens roterende Kugle
Æterfingre reder mit filtrede Haar

KOMMER DER EN FUGL — —

Kommer der en Fugl og bygger Rede hos mig — —
jeg er et stort Træ paa en Klippe
en grøn Verden i Verden
modne Safter driver af mine Porer
jeg er fuld af duftende Gemmesteder

Nede i Dalen ser jeg smaa Hverdagshuse
med Pyntehaver og galende Flag
jeg ser de tunge Eksprestog
med vajende Manker
og Ildblomst i Brystet
stønne henad de løbende Skinner
der fortaber sig langtude
hvor Jorden runder

Jeg er et tonende Træ paa en Klippe
en grøn Verden i Verden
kommer der en Fugl og bygger Rede hos mig — —

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
1770

